

Mál nr. 369/2019**M og
V vegna ökutækisins A
Ágreiningur um bótaskyldu.****Gögn.**

Málskot, dags. 03.10.2019 ásamt fylgigögnum.

Bréf V, váttryggingafélags, dags. 06.11.2019.

Málsatvik.

Í málskotinu kemur fram að málsatvik hafi verið þau að M hafi dottið af lyftu sendibifreiðarinnar A þegar hann var að afferma bifreiðina í Sorpu og orðið fyrir meiðslum. V hafnaði bótaskyldu á þeim grundvelli að slys M verði ekki rakið til aksturs, sérstaks búnaðar né eiginleika A í skilningi 1. mgr. 88. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. M telur ljóst að slysið megi rekja til notkunar A þar sem hann var að ferja búslóð á A á endurvinnslustöð Sorpu. M hafi staðsett lyftu A í efstu stöðu og þar sem gámurinn var yfirfullur hafi hann þurft að standa með anna fótinn á lyftu A og hinn á handriði við rampinn til að koma hlutunum úr sendibílnum í gáminn. Hann hafi verið að ná í næsta hlut og það síðasta sem hann muni sé að hann hafi staðið með báða fætur á lyftu A til þess. Við fallið missti hann meðvitund og var fluttur á sjúkrahús. M hafi ekki beitt handaflí við að afferma A heldur hafi hann notað lyftuna og slysið hafi átt sér tað þegar hann var að ganga á lyftunni og inn í bifreiðina til að ná í næsta hlut. M telur að íslensk dómaframkvæmd hafi verið þannig um gildissvið notkunarhugtaksins að það hafi verið víkkað út.

Í bréfi V kemur fram að ekki verði séð að M hafi staðið með báða fætur á lyftunni þar sem fram komi í atvikalýsingu hans að hann hafi verið með annan fótinn á handriði sem var á milli lyftu A og gámsins. Þá sé ekki annað að sjá af gögnum en að M hafi notað handafl til að henda hlutum fram af lyftunni og niður í gáminn. Með vísan til dómaframkvæmdar telur V að þegar bifreið sé kyrrstæð og ekki sé verið að nota sérstakan búnað hennar þá teljist slys ekki hafa hlotið af akstri hennar né sértökum búnaði eða eiginleikum sem ökutækis og þar af leiðandi sé ekki um notkun að ræða. V vísar enn fremur til úrskurðar nefndarinnar nr. 204/2018 þar sem vísað var til þess að tjónsatvik hafði ekki orðið með beinum tengslum við notkun ökutækis. Í bréfi V kemur fram að áfastur búnaður vörubifreiða sem sé notaður til að ferma eða afferma hafi lengi verið talinn einn hættueiginleiki slíkra ökutækja og að slys sem sé hljótist af slíkum búnaði séu því almennt talinn vera afleiðing notkunar ökutækis í skilningi 1. mgr. 88. gr. umferðarlaga. Í þessu tilviki hafi M hins vegar ekki verið að nota sérstakan búnað til að afferma A heldur hafi hann verið með lyftuna í efstu stöðu. Ekki verður annað séð en að honum hafi skrikað fótur og hann fallið af lyftunni. Þannig hafi það ekki verið búnaðurinn sem lyftir lyftunni sem hafi valdið slysinu. V telur slysið því ekki rakið til notkunar ökutækisins eða búnaðar þess og hafnar bótaskyldu.

Álit.

Samkvæmt 1. mgr. 88. gr. umferðarlaga nr. 50/1987 skal bæta tjón sem hlýst af notkun skráningarskylds vélknúins ökutækis. Í máli þessu er deilt um hvort það teljist til notkunar ökutækisins A þegar M féll af lyftu þess. Ökutækið var kyrrstætt og samkvæmt atvikalýsingu féll M af lyftunni þar sem hún var í efstu stöðu þegar hann var að ná í næsta hlut til að henda í gám hjá Sorpu. Lyftan var föst í efstu stöðu og var ekki verið að nota lyftuna sem slíka. Ekki verður séð að tjónsatvikið hafi orðið í beinum tengslum við notkun ökutækisins, þ.e. að það sé rakið til sérstakra hættueiginleika ökutækisins sem ökutækis eða sérstaks nauðsynlegs búnaðar þess. Með vísan til þess er ekki unnt að líta svo á að ökutækið A hafi verið í notkun í skilningi 1. mgr. 88. gr. umferðarlaga og á M því ekki rétt á bótum úr ökutækjategyggingu A hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr ökutækjategyggingu A hjá V.

Reykjavík, 10. desember 2019.

Sóley Ragnarsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.